

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาที่เข้าแข่งขันกีฬาคณิตการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ ที่เข้าแข่งขันกีฬาคณิตการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 และเพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการที่เข้าแข่งขันกีฬาคณิตการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 โดยเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ระหว่างนักกีฬาพิการทางการได้ยิน นักกีฬาพิการทางด้านการเคลื่อนไหว และนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการระหว่าง กลุ่มอายุ 5-9 ปี 10-14 ปี 15-19 ปี กับกลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป และเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการระหว่าง เพศชายและ เพศหญิง ทั้งรวมและแยกตามประเภทความพิการ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักกีฬาพิการทั้ง เพศชายและ เพศหญิงที่เข้าแข่งขันกีฬาคณิตการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบเลือกโดยบังเอิญ เป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 359 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจคำตอบและเติมคำ จำนวน 13 ข้อ และ ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา จำนวน 15 ข้อ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและร่วมกับผู้ช่วยผู้วิจัยได้ข้อมูลกลับมาทั้งหมด เป็นของนักกีฬาพิการทางการได้ยิน 174 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 48.5 นักกีฬาพิการทางด้านการเคลื่อนไหว 89 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 24.8 และนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย 96 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 26.7 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences-Version X : SPSS^X) หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรเพศ ด้วยการใช้อธิบายการสอบค่าที่และวิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลของนักกีฬาพิการประเภทต่างๆ ทั้ง 3 ประเภท และทั้ง 4 กลุ่มอายุ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ถ้าหากพบความแตกต่างก็ทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่ ด้วยวิธีของเซฟเฟแล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางและความเรียง ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักกีฬาพิการที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาพิการทางด้านการได้ยินคิดเป็นร้อยละ 48.5 เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 68.5 มีอายุเฉลี่ยระหว่าง 15-19 ปีคิดเป็นร้อยละ 48.7 กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 คิดเป็นร้อยละ 42.9 รองลงมา กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-3) คิดเป็นร้อยละ 32.3 กีฬาที่เคยเข้าแข่งขัน และกีฬาที่แข่งขันครั้งนี้ คือ กรีฑา คิดเป็นร้อยละ 31.2 และ 33.9 ตามลำดับ จำนวนปีที่เคยเข้าแข่งขัน คือ 1-2 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.6 จำนวนปีที่เข้าแข่งขันในกีฬาที่แข่งขันครั้งนี้ คือ 3-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.2 มีระดับความพร้อมในการเตรียมตัวในการฝึกซ้อมก่อนการแข่งขันอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 57.7 ระดับความมั่นใจในการประสบความสำเร็จในการแข่งขันอยู่ในระดับมากเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 46.5 ก่อนการแข่งขัน และตามปกติทั่วไป นักกีฬาพิการมีความรู้สึกกลัวคู่ต่อสู้ คู่แข่งขัน คนดู คนแซว คิดเป็นร้อยละ 24.2 และ 11.1 ตามลำดับ และคิดว่านักกีฬาประเภทเดียวกันรู้สึกกลัวแพ้ ผิดหวัง ผิดพลาด คิดเป็นร้อยละ 27.0 กลัวคู่ต่อสู้ คู่แข่งขัน คนดู คนแซว คิดเป็นร้อยละ 23.1

2. ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ

2.1 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา ที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 โดยค่าเฉลี่ยรวมสำหรับนักกีฬาพิการทุกประเภท พบว่า มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ เมื่อจำแนกออกตามประเภทความพิการพบว่า นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย มีความวิตกกังวลน้อยที่สุดรองลงมาคือ นักกีฬาพิการทางด้านการได้ยิน และพิการทางด้านสายตา ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบค่า

เฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ 3 ประเภทพบว่า นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย แตกต่างกับนักกีฬาพิการทางด้านการได้ยิน และนักกีฬาพิการทางด้านสายตา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการทุกประเภท จำแนกตามเพศพบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักกีฬาพิการเพศชาย มีความวิตกกังวล น้อยกว่านักกีฬาพิการเพศหญิง และเมื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาระหว่าง เพศชายกับเพศหญิงพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการแต่ละประเภทจำแนกตามเพศ

2.4.1 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ทางด้านการได้ยิน ทั้งเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง เพศชายกับเพศหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4.2 ความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการทางด้านสายตา พบว่า นักกีฬาพิการทางด้านสายตาเพศชาย มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักกีฬาพิการทางด้านสายตาเพศหญิงมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูง และเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง เพศชายกับเพศหญิงพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4.3 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา นักกีฬาพิการทางด้านร่างกายทั้ง เพศชายและเพศหญิง พบว่า มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง เพศชายกับเพศหญิง พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ แต่ละเพศ จำแนกตามประเภทของความพิการ

2.5.1 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ของนักกีฬาพิการเพศชาย ตามประเภทของความพิการพบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย มีความวิตกกังวลน้อยที่สุดรองลงมาคือ นักกีฬาพิการทางด้านสายตาและพิการทางด้านการได้ยิน

ตามลำดับ และ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ระหว่างประเภทของความพิการพบว่า นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย กับนักกีฬาพิการทางการได้ยิน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.2 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ของนักกีฬาพิการเพศหญิง ตามประเภทความพิการอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักกีฬาพิการทางด้านร่างกายมีความวิตกกังวลน้อยที่สุด รองลงมาคือ นักกีฬาพิการทางการได้ยิน ทั้งสองประเภทของความพิการมีความวิตกกังวลของนักกีฬาพิการอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักกีฬาพิการทางด้านสายตา มีความวิตกกังวลมากที่สุด และอยู่ในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ระหว่างประเภทของความพิการพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกคู่

2.6 ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ทุกประเภทจำแนกตามกลุ่มอายุ 4 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักกีฬาพิการกลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป มีความวิตกกังวลน้อยที่สุด รองลงมาคือ นักกีฬาพิการกลุ่มอายุ 15-19 ปี และ 10-14 ปี ตามลำดับ ซึ่งนักกีฬาพิการทุกกลุ่มอายุดังกล่าวมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักกีฬาพิการ กลุ่มอายุ 5-9 ปี มีความวิตกกังวลมากที่สุดและอยู่ในระดับสูง และเมื่อเปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มอายุพบว่า กลุ่มอายุ 5-9 ปี แตกต่างกับกลุ่มอายุ 15-19 ปี และกลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่องการศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ของนักกีฬาพิการที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 ผู้วิจัยใคร่อภิปรายผลการวิจัยในประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. จากการศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ 3 ประเภทที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 พบว่า นักกีฬาพิการมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.64) ถือว่ามีระดับความวิตกกังวลที่เหมาะสมซึ่งหากนำทฤษฎีอ็อกซริยูคว่า (Inverted-U Theory) มาใช้ในการพิจารณาประเมิน ระดับความสามารถของนักกีฬาหรือผลการแข่งขัน นักกีฬาพิการเหล่านี้

น่าจะมีความสามารถสูง มีความพร้อมหรือต้องการที่จะเข้าร่วมในการแข่งขัน หากในการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยครั้งต่อไปผู้จัดการทีมหรือผู้ฝึกสอน จะนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการปรับระดับความวิตกกังวล โดยลดหรือเพิ่มระดับความวิตกกังวลก็ตาม จะช่วยให้ความสามารถในการแสดงออกของนักกีฬา (Performance) ดีขึ้น ดังที่ศิลาชัย สุวรรณธาดา (2533) กล่าวว่า "การควบคุมความวิตกกังวลให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม จะเป็นผลให้นักกีฬาสามารถแสดงความสามารถได้เต็มที่และประสบความสำเร็จ" อย่างไรก็ตาม ในการพิจารณาดำเนินการเพื่อปรับหรือควบคุมระดับความวิตกกังวลให้เหมาะสมนั้นยังมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องอยู่อีก ดังที่ เฟต และดันน์ (Fait and Dunn, 1984) กล่าวว่า การที่คนเราจะมี ระดับความวิตกกังวลมากหรือน้อย จะขึ้นอยู่กับความสามารถในการปรับตัวด้วย ซึ่งองค์ประกอบที่จะมีผลต่อการปรับตัว ได้แก่ สติปัญญา (Intelligence) ลักษณะรูปร่าง (Physical Appearance) อารมณ์ (Temperament) และระดับของการไร้ความสามารถ (Degree of Disability) ซึ่งมีรายงานการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า มีค่าสหสัมพันธ์เป็นลบ เช่น รายงานวิจัยของสแตกเนอร์ (Stagner, 1953) ที่ศึกษาผลการปรับตัวอันเนื่องมาจากความวิตกกังวล สรุปได้ว่า ถ้าเด็กปรับตัวได้ดีไม่มีอาการผิดปกติทางจิต ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี อย่างไรก็ตาม แคทเทล (Cattell, 1961) ให้ข้อคิดเห็นว่า ผลดังกล่าวยังสรุปแน่นอนไม่ได้ เพราะยังต้องขึ้นอยู่กับลักษณะของงานที่เรียนรู้ แรงจูงใจ ระดับอายุ และความเข้มของความวิตกกังวลอีกด้วย

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ

3 ประเภทพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความวิตกกังวลของนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.59) รองลงมาได้แก่นักกีฬาพิการทาง 18.84) และนักกีฬาพิการทางด้านสายตา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.37) ตามลำดับ แสดงว่านักกีฬาพิการทางด้านสายตา มีระดับความวิตกกังวลสูงกว่านักกีฬาพิการอีก 2 ประเภท คือ นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย และนักกีฬาพิการทางด้านการได้ยิน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากเด็กที่พิการทางด้านสายตา เสียเปรียบเด็กปกติทั่วไปมาก เพราะขาดการรับรู้ทางสายตา ที่เป็นการรับรู้ส่วนใหญ่ของร่างกาย และมีอิทธิพลต่อวุฒิภาวะทางสังคมของเด็กเป็นอย่างมาก ซึ่ง นอร์ริส (Norris, 1974) พบว่า วุฒิภาวะทางสังคมของเด็กตาบอดจะต่ำกว่าเด็กปกติทั่วไป นอกจากนั้นวุฒิภาวะทางสังคมยังขึ้นอยู่กับ สิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่มากกว่า

การมองไม่เห็นของเด็ก ซึ่ง โลเวนเฟลด์ (Lowenfeld, 1950 อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม, 2520) ให้ข้อคิดว่าเด็กตาบอดมีข้อจำกัดในเรื่องการรับรู้ และความเข้าใจ 3 ด้าน คือ 1) ชนิดและความมากน้อยของประสบการณ์ 2) ความสามารถในการเคลื่อนไหวเดินทาง 3) การปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมข้อจำกัดเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาทั้งสิ้น และจากการวิจัยของ สุชา จันท์เอม (2525) พบว่า เด็กตาบอดไม่มีความมั่นใจในตนเอง เพราะความมองไม่เห็น และมีลักษณะขี้อาย เนื่องจากคิดว่าตัวเองมีมด้อย นอกจากนี้ยังค่อนข้าง ใจน้อย หงุดหงิด ลุนเจียวอีกด้วย นอกจากนี้สถานการณ์ของความวิตกกังวลและความเครียดของคนตาบอด (Stress Situations) จะสูงขึ้นได้ เนื่องจากการมองไม่เห็น (Hardy & Cull, 1972 ; Peake & Leonard, 1971 ; Wycherly & Nicklin, 1970 Cited by Sherrill, Ed., 1986) โดยเฉพาะคนที่เพิ่งจะตาบอดภายหลังความวิตกกังวลจะรุนแรงยิ่งขึ้น บุเอลล์ และคนอื่น ๆ (Buell, 1974 ; Wycherly & Nicklin, 1970 Cited by Sherrill , Ed., 1986) ยังกล่าวว่า เมื่อมีการประกอบกิจกรรมการออกกำลังกายหรือ เล่นกีฬาคนตาบอดมักจะแสดงความวิตกกังวลในระดับที่สูงกว่า คนที่มองเห็น จากผลการวิจัยและเหตุผลที่ได้แสดงไว้ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ระดับความวิตกกังวล ของนักกีฬาพิการทางด้านสายตา อยู่ในระดับสูงสุด เนื่องมาจากความสามารถในการรับรู้ทางด้านสายตา ที่เป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดของคนพิการทางด้านสายตา และสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้ระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการทางด้านสายตา ในการแข่งขันกีฬาคอนพิการแห่งประเทศไทยครั้งนี้อยู่ในระดับสูงกว่า นักกีฬาพิการประเภทอื่น ๆ คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพการดำรงชีวิต (Life Change) จากสภาพปกติประจำวันในโรงเรียนหรือที่พักอาศัยไปอยู่ในต่างจังหวัดที่เป็นสถานที่แข่งขัน (จังหวัดสุพรรณบุรี) รวมทั้งอาหารการกิน ที่ฝ่ายจัดการแข่งขันจัดให้และเกิดอาหารเป็นพิษ นักกีฬาหลายร้อยคนต้องเสียชีวิต จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาแล้ว อาจเป็นเหตุผลที่พอจะทำให้สรุปได้ว่า นักกีฬาพิการทางด้านสายตามีระดับความวิตกกังวลสูงกว่านักกีฬาพิการทางการได้ยิน และพิการทางด้านร่างกาย ซึ่งยังสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวได้ สำหรับกลุ่มนักกีฬาพิการทางการได้ยิน ซึ่งมีอุปสรรคในการรับรู้ คือ การรับรู้ทางการได้ยิน ที่ทำให้นักกีฬาพิการทางการได้ยิน มีระดับความวิตกกังวลสูงรองลงมาจากนักกีฬาพิการทางด้านสายตา และสูงกว่านักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย ที่มีความสามารถในการมองเห็น และสามารถสื่อสารทางวาจาได้

อาจถือได้ว่านักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย มีความสามารถในการรับรู้ (Perception) ที่เป็นปกติ ยกเว้นการสูญเสียทางด้านแขน และ/หรือขา เท่านั้น จึงทำให้นักกีฬากลุ่มพิการทางด้านร่างกาย มีระดับความวิตกกังวลต่ำสุด อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบ ระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาในกลุ่มเพศเดียวกัน แต่มีความพิการแตกต่างกัน พบว่า นักกีฬาพิการทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่มีความพิการแตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยในกลุ่มเพศชาย นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.73)แตกต่างกับนักกีฬาพิการทางการได้ยิน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.81) และในกลุ่มเพศหญิงนักกีฬาพิการ ทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.94) นักกีฬา พิการทางการได้ยิน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.92) และนักกีฬาพิการทางด้านสายตา (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 20.35) มีความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หากพิจารณาข้อมูลจะพบว่า นักกีฬาที่พิการทางด้านร่างกายทั้งเพศชายและเพศหญิง ยังคงมีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาต่ำสุด ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลระหว่างนักกีฬาพิการทางการได้ยินกับนักกีฬาพิการทางด้านสายตาเพศชายไม่แตกต่างกัน แต่นักกีฬาพิการทางการได้ยิน กับนักกีฬาพิการทางด้านสายตาเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. จากการเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ทั้ง 3 ประเภท และในแต่ละประเภทความพิการ จำแนกตามเพศระหว่างเพศชายกับเพศหญิง พบว่า นักกีฬาพิการทั้ง 3 ประเภทและนักกีฬาพิการทางด้านสายตาระหว่างเพศชาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.44) กับเพศหญิง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.09)แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของมาร์เทินส์ (Martens, 1982) ที่พบว่า ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา แบบคุณลักษณะประจำตัวของนักกีฬาเพศหญิงสูงกว่านักกีฬาเพศชายเล็กน้อย (ตารางแสดงรายละเอียดอยู่ในภาคผนวก) และลี (Lee, 1988) ที่พบว่า นักกีฬาเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่า นักกีฬาเพศชาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตามปกติเด็กวัยรุ่นชายและหญิงจะมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน และเป็นระยะที่เด็กทั้งสองเพศเกิดปัญหา ความรู้สึกนึกคิดและอุดมคติที่แตกต่างกัน ดังการวิจัยของ วรวิฑูรย์ รักธรรม (2515) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้อับรับผิดชอบ

ของเด็กไทย เชื่อชาติไทยและเด็กไทยเชื่อชาติจีน พบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย และสอดคล้องกับการวิจัยของวินิจ เกตุษา (2515) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียน พบว่า เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในความคิดเห็นของผู้วิจัยนั้น มีความเห็นด้วยกับผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น เพราะในสถานการณ์การแข่งขันกีฬา ที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวร่างกาย นักกีฬาหญิงจะมีความไม่สะดวก ในการเคลื่อนไหวหรือทำการเคลื่อนไหวได้ไม่เต็มความสามารถ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากขนบธรรมเนียมประเพณีไทย การอบรมเลี้ยงดู ความรู้สึกรู้สีกของพ่อแม่ต่อการเล่นกีฬาของลูก และประการสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ เด็กเหล่านี้เป็นเด็กพิการที่บางคนก็ถูกพ่อแม่ละทิ้งปล่อยปะละเลย หรือไม่ได้รับความรัก เหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุของความวิตกกังวลทั้งสิ้น ดังนั้นค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลของเพศหญิง จึงสูงกว่าเพศชาย (Hurlock, 1974)

4. จากการศึกษาความวิตกกังวลของนักกีฬาพิการเมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุ 4 กลุ่ม พบว่า กลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลต่ำสุด เท่ากับ 17.92 และกลุ่มอายุ 5-9 ปี มีค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลสูงสุดเท่ากับ 21.11 แสดงว่านักกีฬาพิการกลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับต่ำ (เมื่อเทียบกับเกณฑ์แล้วยังอยู่ในระดับปานกลาง) และนักกีฬาพิการกลุ่มอายุน้อยรองลงมา มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูงซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของลี (Lee, 1988) ที่พบว่าระดับความวิตกกังวลลดลงเมื่ออายุมากขึ้น อย่างไรก็ตามจากการศึกษาของมาร์เทินส์ (Martens, 1982) พบว่า ความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา แบบคุณลักษณะประจำตัวจะ เพิ่มขึ้นเมื่อมีอายุมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1.1 ถึงแม้ว่าผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะแสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬาพิการ ที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการ แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 อยู่ในระดับปานกลางก็ตาม ผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรจะได้ตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นของการควบคุมความวิตกกังวลของนักกีฬาให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม

1.2 การสร้างความคุ้นเคยกับสถานที่แข่งขัน จะช่วยให้นักกีฬาสามารถปรับตัวและควบคุมระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาที่เหมาะสมได้

1.3 การฝึกวิธิลด หรือปรับระดับความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาที่เหมาะสม ให้แก่นักกีฬาฝึกการด้วยเทคนิคต่าง ๆ เพราะความวิตกกังวลระดับสูง สามารถเกิดขึ้นได้ทุกระดับอายุและระดับการแข่งขัน (Smith, 1984 Cited by Silva III and Weinberg, 1984)

1.4 ในการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการในครั้งต่อไป ควรจะได้พิจารณาจัดการแข่งขันให้เด็กพิการทางด้านสายตา เข้าร่วมแข่งขันกับเด็กพิการประเภทอื่น ๆ บ้าง เนื่องจากมีผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาที่พิการทางด้านสายตา สามารถเข้าร่วมการแข่งขันกับคนปกติได้ (Buell, 1984 Cited by Sherrill, 1986)

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬากับอายุของนักกีฬา หรือเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุต่าง ๆ กัน

2.2 ควรจะพิจารณาปรับปรุง เพื่อกำหนดมาตรวัด (Scales) ของแบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาที่มีความละเอียดมากขึ้น เพราะเหตุการณ์หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้น ก่อนการแข่งขันกีฬา แม้จะเกิดขึ้นเป็นประจำ (Often) แต่ระดับของความรู้สึกอาจจะมีเพียงเล็กน้อย เช่น ก่อนการแข่งขันฉันรู้สึกไม่ใคร่สบาย ถึงแม้ว่าจะเกิดขึ้นทุกครั้ง แต่ก็มีระดับความรู้สึกที่เกิดขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา ที่แข่งขันกีฬาในระดับที่ต่างกัน เช่น กีฬาโอลิมปิกส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาซีเกมส์ กีฬามหาวิทยาลัยอาเซียน กีฬาแห่งชาติ กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กีฬาอุดมศึกษา เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬากับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ และในระดับการแข่งขันที่ต่างกัน